

www.jollibre.com

Títol original: *El niño que vivía en las estrellas*

© Del text: 1996, Jordi Sierra i Fabra

© De les il·lustracions: 1996, Carme Solé i Vendrell

© De la traducció: 1996, Pere Martí i Bertran

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-31-2

Dipòsit legal: M-39.266-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: juliol de 2017

Més de 13 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El nen que vivía als estels

Jordi Sierra i Fabra

Il·lustracions de Carme Solé i Vendrell

jollibre

*A María José Gómez-Navarro,
que es va enamorar d'aquest llibre.*

*Aquesta història es basa en un fet real.
S'esdevindrà demà.*

Primera part:

El nen perdut

Ni com em dic, ni qui sóc, ni allò que faig o deixo de fer, ni el lloc on visc no tenen cap importància en aquesta història. Podia haver estat jo o qualsevol altre metge, i podia haver passat aquí o en qualsevol altre lloc. Hi ha vegades que els detalls són tan insignificants que no fan altra cosa que confondre el que és més essencial: el to, la forma i el fons d'allò que es vol intentar explicar. Malgrat tot, em fa l'efecte que almenys m'he de presentar. D'aquesta manera tot serà més comprensible. I en arribar al final... que cadascú faci examen de la pròpia consciència. Els casos mèdics solen tenir un espai ben minso als mitjans de comunicació, fora que no siguin d'allò més sensacionalistes. Són meres notícies, sovint a la secció de successos. I para de comptar.

Aquest va començar com un cas mèdic.

Em dic David Rojas i sóc psiquiatre. Treballo en un hospital com el que tens a la vora de casa o com el que coneixes pel fet d'haver-hi anat a veure algú, o alguna vegada, d'urgències, qui sap. És tot el que et cal saber; tot i que, potser, hi hauria d'afegir que m'agrada la feina que faig, que sóc metge per vocació, que m'agrada tractar amb la gent i aprofundir en allò que més desconeixen: la pròpia ment. Si a algú li fa mal l'estómac, vol dir que alguna cosa no hi rutlla per allà dins; i si a algú li fa mal un peu, quatre quarts del mateix. Però hi ha molta gent que ni tan sols sap que té mal al cap, perquè hi ha molts mals de cap que no es curen pas amb aspirines. N'hi ha de tan interiors, de tan especials, que la majoria de vegades aquell ésser humà és totalment ignorant de la seva malaltia. La societat els anomena, aleshores, bojos. I ja se sap que els bojos cal tancar-los en aquestes presons situades en el més enllà de la raó que són els manicomis, per molt que ara els anomenem «sanatoris mentals».

Aquell dia de primavera, seia al despatx de l'hospital, poca estona abans de començar la ronda de visites i les sessions de teràpia individual que tenia amb alguns casos concrets. Els metges

que operen algú de l'estómac saben perfectament on han de buscar quan obren el pacient. Els psiquiatres no podem pas obrir el cap del malalt; i si poguéssim, tampoc no serviria de ben res, perquè el mal no és a la vista. Vet aquí per què les nostres operacions consisteixen en llargues xerrades, preguntes, respostes, temps. I no ens en sortim pas sempre. De vegades això és el més trist. I dic de vegades perquè els avantpassats, les velles civilitzacions, i encara avui dia alguna d'escadussera, tractaven els bojos com a éssers privilegiats, com a persones il·luminades, com a gent amb un do meravellós. Per això els respectaven i els veneraven.

11

La nostra societat, per sort o per desgràcia, com ho podem saber?, és diferent.

Cap a un quart d'una, van obrir la porta del despatx. Era la Nandra (en realitat es deia Alexandra, però des de petita que l'anomenaven així), la meva infermera. Es va acostar a la taula i va esperar que aixequés el cap i li preguntés què volia. Així que li vaig veure els ulls, vaig notar que no tenia l'expressió de sempre, la que li coneixia tan bé i tant em plaïa. La Nandra era una noia bonica, que s'havia de casar al cap de pocs mesos, i si tre-

ballava amb mi era tant per la seva eficiència com pel seu estat d'ànim, sempre disposat, o més ben dit predisposat, a l'alegria i a l'energia. Els meus pacients ho necessitaven tant com el que jo pogués fer per ells.

–Què passa? –vaig preguntar en veure que no deia res.

12 –Han portat un nen... –van ser les primeres paraules.

–Un nen? Bé, i què vols...

–L'han trobat aquesta nit vagant pels carrers, els urbans, sol i perdut.

–I què ha dit?

–Res. No parla.

–Que és mut, que té un xoc...?

–Més valdrà que el vegis tu mateix.

La Nandra no se solia impressionar ni afectar per gairebé res. No és pas que tingués el cor dur, no; ni que amb tants anys de tractar malalts mentals ja s'hagués insensibilitzat, tampoc. Tenia molt clar que havia de ser forta, ja que només d'aquesta manera podia estar permanentment en disposició de donar el millor de si mateixa als altres. Prou l'havia vista plorar per algú, afectada o impressio-

nada, però al pacient de després ja el tractava amb el mateix dinamisme i intensitat, amb el mateix afecte i determinació. Si el seu rostre traspuava aquella gravetat, volia dir que el nostre nen perdut havia de ser ben singular.

Fins a quin punt ho devia ser?

Ho vaig saber així que es va retallar en el marc de la porta del despatx.

14 Devia tenir cap a set anys, tot i que he de reconèixer que em vaig equivocar, perquè aleshores esperàvem el primer fill i precisament jo no era pas allò que se'n diu un expert en criatures. Li vaig fer cap a set anys perquè era molt petit, menut, prim com un filaberquí, gairebé com els nens que podem veure a qualsevol telenotícies dels que parlen de camps de refugiats o dels horrors de qualsevol guerra. Duia pantalons curts, una samarreta que temps ha devia haver estat multicolor, i unes vambes sense mitjons. Anava brut, molt brut; duia els cabells llargs, molt llargs; i tenia la pell blanca, molt blanca. Tan blanca que...

Duia ulleres fosques, unes ulleres fosques enormes.

–Treu-li les ulleres –vaig demanar a la Nandra.

La infermera, en comptes de fer el que li havia demanat, va anar de dret a la finestra del despatx,

en va abaixar la persiana i en va fer córrer les cortines, fet que va deixar l'estança en una penombra tan pregona que vaig estar a punt de connectar el llum de la taula. Ella mateixa m'ho va impedir.

–Aquest matí –em va dir–, ha semblat que es tornés boig amb la claror del sol. Semblava que l'afectés molt i molt.

–L'han portat a l'oftalmòleg?

–No.

Vaig mirar el nen. Començava a moure's, com si amb la pèrdua de la claror pogués veure millor on era. Tenia el cos quiet, però bellugava el cap. Malgrat tot, la reacció principal la va tenir quan la Nandra li va treure les ulleres. Aleshores...

El nen va parpellejar un parell de vegades, com si l'«excessiva» llum encara l'afectés d'allò més. Però la reacció següent va ser molt més reveladora. I per reveladora vull dir que em va deixar astorat. Així que va poder centrar els ulls en mi, es va tirar cap a un costat i es va protegir darrere una butaca. No pas per amagar-s'hi, al contrari, va alçar una mà i va fer veure que em disparava amb alguna cosa, com si jugués, com si hi tingués una pistola imaginària. Quan va veure que no passava

res, es va mirar la mà i, tot seguit, amb cara de sorpresa, va començar a mirar al seu entorn. Va tocar la tauleta que hi havia al costat de la butaca, com si n'estudiés la textura. Va tocar el terra. Va tocar la paret. La Nandra estava immòbil. Jo també. No havia vist mai res semblant.

16 Quan em vaig alçar, el nen va iniciar un altre gest: va semblar que mesurés l'habitació i tot d'una es va precipitar cap a la porta, per on havia entrat. La Nandra li va impedir de sortir, i ho va haver de fer amb contundència, no amb violència, perquè així que es va sentir atrapat per les seves mans, el nen s'hi va debatre un moment.

Tot i el moviment dels llavis, no en va sortir ni un so.

–Ja veus què volia dir, ara? –em va preguntar la infermera tot acostant-me'l.

De veure-ho, ho veia, però no gaire res més del que tenia al davant dels ulls. Aquell nen estava sol, desorientat, neulit, amb desajustos mentals i físics seriosos. I no podia pas ser un xoc únic i recent. La pell blanca, la magror, el neuliment, tot plegat era un presagi d'alguna cosa que venia de lluny, de molt lluny.

Segurament que d'anys enrere.

18 Me'l vaig mirar i em va mirar. Li vaig veure una carona rodona, uns llavis d'allò més prims, un nas afilat, una mirada ferma. I allò que denotava aquella fermesa em va fer adonar que no em tenia pas por, però sí respecte, precaució. La por és una de les manifestacions més evidents de la mirada de qualsevol malalt mental: por a tot el desconegut pel fet de sentir-se inferiors, esclaus de la pròpia debilitat. Aquell nen em desafiava, però sense odi ni rebuig visceral. M'estudiava tant com jo l'estudiava a ell.

Vaig obrir un calaix de la taula. Va fixar-s'hi. Es va posar tens i amb la mà dreta va tornar a prémer una pistola imaginària. Quan en vaig treure el caramel i l'hi vaig oferir, no el va agafar. El va mirar amb el front arrugat. Em va fer la impressió que era la primera vegada que en veia un, de caramel.

Va ser una sensació estranya, de part meva. Per això, jo mateix l'hi vaig desembolicar i l'hi vaig acostar als llavis. La primera reacció va ser de rebuig. Al cap d'una mica d'insistir-hi, va parar de bellugar el cap i de regirar-se entre els braços de la

Nandra. Va ensenyar una punta de llengua rosada, el va llepar, i va acabar obrint la boca. L'hi vaig ficar a dins.

Aleshores va ser quan va pronunciar la primera paraula.

–Més.

La Nandra i jo ens vam mirar.

Tots dos ens vam adonar que, passés el que passés pel cervell d'aquell infeliç, ens esperava una feina àrdua si volíem aconseguir una resposta respecte del que podia haver-li passat. Tan àrdua, possiblement, com prolongada.